Entrada

Jesús, la mirada d'un fuster

Per pregaria.cat el dl., 16/01/2012 - 09:00

El cònsol de Cesarea va enviar a Nazaret un dels seus homes més fidels, gran observador, per investigar si un nou déu havia aterrat precisament al lloc menys recomanable de l'Imperi, a la Galilea. (Si aquell observador hagués viscut al segle XXI de la nostra època estaria empleat com a mínim al " New York Temps").

Al cap de pocs dies l'observador va tornar a Cesarea i va tranquil·litzar al cònsol. Nazaret era un poble de mala mort, quatre cases mal fetes, la seva gent era inculta, i res d'important havia notat. Impossible que un déu hi visqués. Li havien fet una broma de mal gust al cònsol quan li van informar del naixement d'un nou déu. Sempre hi ha gent contraria a Roma que va divulgant rumors. Pèrdua de temps i de diners.

Estava el cònsol mirant el mar des de la gran finestra oberta i el seu confident al costat. Era una tarda magnífica. Ni fred ni calor.

.- Però, per Zeus, no hi ha res en aquell poble que t'hagi cridat l'atenció?

.- El que en diem important, res de res. Bona gent, eh! Que consti, fanatitzats per la seva llei, i mirant de menjar cada dia, almenys una vegada. Ara que recordo...., em va cridar l'atenció una família, que vivia en una de les cases més senzilles. Jo diria que personificaven les millors virtuts d'Israel. El que més em va fer pensar va ser el fill, un tal Jesús, fuster, com el seu pare. Deu tenir uns 14 anys, i una forma de mirar que mai ha havia vist a ningú. No ofenia, no molestava, al contrari et feia entrar en una mena de simpatia per a tot. Però fora d'ell.... res de res a Nazaret. Creu-me mai un déu viuria en un lloc com aquell i amb una gent com aquella.

És veritat. La mirada de Jesús és transparent. Tot ho penetra. Els seus ulls són iguals que els de la seva mare. Ha traspassat els segles i avui arriba a molta gent del cinc continents; la majoria mai s'ha plantejat res sobre Jesús. Però molts sense saber el perquè, un dia en unes circumstàncies ben determinades, es senten mirats interiorment amb una penetració, una llum, un amor, una novetat i una força.... transformadores.

Són històries inacabables. No s'expliquen quasi a ningú. Però molta gent sap que és mirat amb una simpatia extraordinària, sap que un Altre dins seu està obert a parlar, a consolar, a criticar, a mostrar el camí, a abraçar i a comunicar estimació. És clar la mirada és la porta, i per ella el "Déu desconegut" es dóna a conèixer. De moment no hi ha res més – et sembla poc – però entens que la vida té sentit, que té una missió, que estimar és possible, que hi ha un projecte present i encara absent, que tot t'implica i que en la quotidianitat normal és on Déu va estar a Nazaret durant anys, sense cridar l'atenció. I ara és a prop nostre, discretament.... en la mirada de Jesús, el fuster.

Jesús Renau sj.

Marc 10, 20-21.

20 Ell li va dir:

--Mestre, tot això ho he complert des de jove.

21 Jesús se'l mirà i el va estimar. Li digué:

--Només et falta una cosa: vés, ven tot el que tens i dóna-ho als pobres, i tindràs un tresor al cel. Després vine i segueix-me.

Marc 12, 41-44

41 Jesús es va asseure davant la sala del tresor i mirava com la gent hi tirava diners. Molts rics hi tiraven molt. 42 Llavors va arribar una viuda pobra que hi tirà dues petites monedes de coure. 43 Jesús va cridar els seus deixebles i els digué:

--Us asseguro que aquesta viuda pobra ha tirat al tresor més que tots els altres. 44 Tots han donat el que els sobrava; ella, en canvi, ha donat el que necessitava, tot el que posseïa, tot el que tenia per a viure.